

Смесица от мъдрост и безумие

В края на осемнадесети век се случило нещо много необичайно, нещо, което *като че ли* можело да прекъсне безкрайния цикъл от серийни тирани. Това събитие било подписването на Декларацията за независимостта. Онова, което прави това събитие необичайно не е, че хората са се разбунтували срещу тирана – което се е случвало безброй пъти преди това – а че бунтовниците изразили някои основни философски принципи, като отхвърлят не просто конкретен режим, а отхвърлят потисничеството изобщо. Почти.

Декларацията за независимостта и Конституцията, която последвала няколко години по-късно, са комбинация от дълбоко прозрение и крещящи противоречия. Положителното е, че в тогавашния момент дискусиата не била просто за това кой би трябвало да командва, а била фокусирана върху идеята за индивидуалните права и ограничаването на господството на „Властта“. В същото време Декларацията за независимостта погрешно твърди, че „Властта“ може да има легитимна роля в обществото: за да защитава правата на индивидите. Обаче, на практика това изобщо не е вярно и не може да бъде вярно дори и на теория. Както беше обяснено по-горе, организация, която не прави нищо друго, освен да защитава индивидуални права, не би била „Власт“ в който и да било смисъл на думата.

В Декларацията се говори също и за неотменимите права и се твърди, че „всички хора са създадени равни“ (що се отнася до техните права). Но авторите не успяват да схванат, че тази идея напълно изключва възможността за легитимна управляваща класа, дори и за съвсем ограничена такава. Самите принципи, изразени от тях, веднага влизат в противоречие с усилията им да създадат „Власт“-

закрилник. Един ден те декларират, че „*всички хора са създадени равни*“ (Декларацията за независимостта), а на следващия ден, те декларират, че някои хора, нарекли себе си „Конгрес“, имат правото да грабят („облагат с данък“) всеки друг човек (Конституция на САЩ, чл. I, параграф 8, алинея 1). Американската революция е резултат от един тюрлюгювеч от противоречиви идеи, някои от тях подкрепящи индивидуалния суверенитет, а някои от тях подкрепящи управляващата класа. Декларацията заявява, че когато някоя „Власт“ стане разрушителна за индивидуалните права – каквато е винаги всяка „Власт“ от момента, в който започне да съществува – хората имат задължение да я сменят или премахнат. Обаче Конституцията претендира, че дава на Конгреса власт да „*потушава бунтове*“ (Конституция на САЩ, чл. 1, параграф 8, алинея 15). Това означава, че хората имат право да се съпротивляват срещу потисничеството на „Властта“, но че „Властта“ има право да ги смазва със сила, когато направят това. Казано накратко, трудовете на „Бащите-основатели“ съдържат комбинация от изключителна мъдрост и пълно безумие. На някои места те описват доста добре идеята за самопритежанието; на други места те се мъчат да създадат управляваща класа. Те сякаш не са забелязали, че тези две програми са крайно несъвместими една с друга.

Резултатът от техните усилия, в известен смисъл, е грандиозен провал. Режимът, който създават, се разраства далеч отвъд онова, което и федералистите, и анти-федералистите са казали, че желаят. Декларацията и Конституцията съвсем не успяват да запазят ограничено господството на „Властта“. Обещанието за „Власт“, която да бъде слуга на хората, да защитава правата им и да ги остави на мира, израстват като най-голямата, най-могъщата авторитарна империя, каквато светът изобщо познава, включително най-

големият, най-вмешателският грабителски рекет познат изобщо, най-голямата и най-мощната военна машина в историята и най-вмешателската и агресивна бюрокрация в историята.

Всъщност идеята е обречена от самото начало. Може би най-ценното нещо, което направи „Великият американски експеримент“, беше това, че показа, че „ограничена Власт“ е невъзможна. Не може да има господар, който да отговаря пред своите роби. Не може да има владетел, който да слугува на поданиците си. Не може да има управник, който едновременно да е над хората и да им е подчинен. За съжаление, все още има много хора, които отказват да научат този урок, и вместо това настояват, че Конституцията не се е провалила, а че хората са се провалили, като не я спазват, като не са достатъчно бдителни или като допускат някои други случаи на нехайство и корупция. Странното е, че същото извинение дават комунистите за това защо *тяхната* дефектна философия, когато се прилага на практика в реалния свят, винаги се превръща в насилническо потисничество. Истината е, че *всяка* форма на авторитарно управление – всеки тип „Власт“, била тя конституционна, демократична, социалистическа, фашистка или каквато и да било друга – би довела до такъв резултат: една банда господари насилствено потиска група роби. Ето, това е „авторитетът“ – всичко, което е бил, и всичко, което изобщо би могъл да бъде, независимо от това колко слоя евфемизми и приятна фразеология се използват в опит да бъде прикрит.